

Arrest

nr. 295 164 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. ZWART en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in Jalalabad, wijk Joy haft. Je bent heden zeventien jaar en dus minderjarig. Op (x) augustus 2022 zal je de meerderjarigheid bereiken. Je bent Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. In Afghanistan woonde je samen met je ouders, twee broers en drie zussen. Jullie woonden in een groot familiehuis waar elf families samenwonen die allen verwanten zijn van je vader zoals zijn enige broer, de ooms moederszijde van je vader en enkele kozijnen. Het huis heeft drie deuren die toegang geven tot verschillende straten. Het hoofd van het huis is je vaders kozijn langs moederszijde, A. S. R. (...) een voormalige Jihadi die bekend is. Hij is de

maternale oom van alle mensen die in het huis wonen. Je liep tot de 7de klas school in Tajrobawi Ali Lesa. Je vader is mecanicien voor tuk-tuks en heeft een atelier in de buurt van het universitair ziekenhuis. Je contacteert je familie voornamelijk via Whatsapp en je hebt geregeld contact met je vader. Je diende in 2019 Afghanistan te verlaten uit vrees voor je familie. Je verklaart dat je, ongeveer een jaar voor je vertrek, op dertien –of veertienjarige leeftijd, het (seksueel) slachtoffer werd van je buurman, die je had beloofd het probleem met je pc op te lossen. Hij maakte een video van de slechte dingen die hij met je deed. Je was niet de hoogte op de hoogte van de video tot je buurman je opnieuw vroeg om met hem mee naar huis te gaan. Toen je weigerde toonde hij jou de video en dreigde hij ermee deze op youtube te zetten. Hij toonde de video aan bepaalde personen in je wijk. Hierdoor werd je op een slechte manier bekeken door de bewoners. De video werd ook gezien door een andere buur, M. (...). Op een dag kocht die een mooie vlieger voor zijn broer. Je wilde graag weten waar hij die had gekocht. Hij zei dat hij het wel eens zou tonen. Op een dag nodigde hij je uit om de vlieger te gaan kopen. Hij nam je mee naar een huis waar er nog twee andere gasten waren, S. (...) en Sh. (...), wiens naam je kende. M. (...) en S. (...) deden slechte dingen met jou, je huilde veel maar bleef verder naar school gaan. Op een dag stonden M. (...) en S. (...) met de motor aan je school. Ze zeiden dat ze je naar huis zouden brengen. Toen je weigerde, greep M. (...) je bij de hand waarop je begon te huilen. Dit werd gezien door K. (...) en hij belde de politie. Toen de politie kwam, liep S. (...) weg met de motor en M. (...) werd meegenomen naar het politiebureau. Je vader werd gebeld en hij kwam naar het politiebureau samen met J. (...), de kozijn van je vader, alsook de broer van M. (...). Je vader was ontzet over het gebeuren, maar toch werd er met M. (...) en zijn broer afgesproken om het zo te laten. Toen je familie op de hoogte kwam van het incident, werd je door iedereen slecht bekeken en behandeld en werd je gecontroleerd als je naar buiten wilde gaan. J. (...) sloot twee deuren voor jou. Je werd zowel door je oom als door je vader geslagen. Zelfs op school kwamen ze op de hoogte van het incident. Iedereen van je familie was op de hoogte van de video en je familie zou je willen doden hebben, maar deden het niet omdat ze dan verantwoording hadden moeten afleggen. Omwille van die reden stuurde je familie je naar Europa, in de hoop dat je de doortocht niet zou overleven. Je verliet Afghanistan in april 2019 en reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland en verder over de Balkan naar Frankrijk en België waar je op 01 september 2020 een vraag om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer stel je een vrees te hebben vanwege je familieleden.

Je legt geen documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Daarnaast werden je andere steunmaatregelen gegeven. Op je expliciete vraag (vragenlijst CG opgemaakt bij DVZ, p. 6) werd je op het CG gehoord door een vrouwelijke ambtenaar en een vrouwelijke tolk. Je had hierom gevraagd omdat dit voor jou makkelijker zou zijn om over je verleden en problemen te spreken.

Er dient door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat je de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, Par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van jou een risico kan worden vermoed op vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een persoonlijke en gegronde vrees omwille van je nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale klasse.

Je stelt dat je een vrees hebt vanwege je familie omdat er een video zou circuleren van jou en je buurman A. (...), van wie je zegt dat hij “slechte dingen” met jou heeft gedaan (CG p.9-13 en p.16). Je gebruikt deze uitdrukking verschillende keren tijdens je persoonlijk onderhoud (CG p. 9-10, p.12, p.14). Je aangemoedigd aan te geven wat voor jou “slechte dingen” zijn, dat je er iets over mag vertellen, zeg je enkel dat je er moeilijk over kan praten (CG p.12). Je gevraagd te proberen toch te vertellen wat er “slecht”

is gebeurd en opgemerkt dat je ten aanzien van de DVZ verklaarde dat je “verkracht” was, zeg je dat het je stoort erover te praten, dat het moeilijk is, maar dat je met “slechte dingen” “verkrachting” bedoelt (CG p.15). Er werd door het CG tegemoet gekomen aan je vraag om een vrouwelijke tolk en vrouwelijke tolk om het je gemakkelijker te maken over je “verleden en problemen” te spreken (vragenlijst CG opgemaakt bij DVZ, p. 6). Er dient te worden vastgesteld dat je niet kan en/of wil spreken over de feiten die zouden zijn gebeurd, waardoor het voor het CG niet mogelijk is om een inschatting te maken over wat jou werkelijk is overkomen. Echter, de door jou geschetste contexten van de feiten roepen ernstige twijfels op over de geloofwaardigheid ervan.

De betreffende video zou ertoe hebben geleid dat je een slechte naam kreeg in je buurt én dat je later opnieuw het slachtoffer werd van seksueel misbruik, dit maal vanwege M. (...) (CG p.12) en S. (...) (CG p.14-16). Je verklaart dat je familie al deze slechte dingen van jou vernamen en je sindsdien slecht behandelden. Je werd door je vader en je oom geslagen en J. (...), de kozijn van je vader, controleerde de uitgang van het huis. Je mocht niet meer naar school gaan. Je vader zei dat hij je haatte en daarom stuurde hij je weg (zie vragenlijst CG toegevoegd aan het administratieve dossier). Op het CG verklaarde je dat je familie je in principe wilde doden, maar het niet deed omdat ze anders uitleg zouden moeten geven (CG p.10). Omdat een ander familielid op weg naar Europa in Iran om het leven was gekomen, vonden ze het beter om je te verbannen en weg te sturen, in de hoop dat je ook het leven zou laten (CG p.10).

Echter, je maakt onvoldoende aannemelijk dat je familie je heeft verbannen en meer bepaald, om de door jou beweerde redenen. Ten eerste moet worden opgemerkt dat je bij je aanmelding als MENA (zie minteh-fiche) verklaarde dat je Afghanistan hebt verlaten omwille van problemen met de Taliban. Dit vluchtmotief breng je verder niet meer ter sprake, noch in je verklaringen ten aanzien van de DVZ (zie DVZ vragenlijst), noch in je verklaringen ten aanzien van het CG. Dit nog terzijde gelaten, is het opvallend dat je ten aanzien van de DVZ wél vertelde over het feit dat je slachtoffer was van verkrachting, waardoor je door je familie slecht werd behandeld, maar dat je er niets hebt verteld over de compromitterende video die in je verklaringen ten aanzien van het CG het belangrijkste element is waarop de vrees voor je familie is gebaseerd. Je geeft het zelfs aan als dé belangrijkste reden van vrees bij terugkeer naar Afghanistan (CG p.16). Het feit dat je ten aanzien van DVZ niets vertelde over deze video komt de geloofwaardigheid van je verklaringen hierover niet ten goede. Bovendien zijn je verklaringen over wie van je familie op de hoogte zou zijn van deze video verre van transparant.

Ten aanzien van het CG verklaarde je aanvankelijk dat “ieder familielid op de hoogte was van de video en dat ze je allemaal wilden doden” (CG p.11). Echter, na doorvragen blijkt dat je vader helemaal niet op de hoogte is van de video (CG p.12) en ook je directe familieleden niet (CG p.13). Meer nog, je verklaart hierover dat je hoopt dat je ouders nooit te weten komen over de video. Je meent dat je vader het niet weet want anders zou je relatie met hem gedaan zijn (CG p.12). Hierbij dient inderdaad te worden opgemerkt het een beetje haaks op elkaar staat dat je enerzijds beweert dat je vader je haatte en je heeft verbannen naar Europa, maar dat je wel nog frequent contact onderhoudt met je familie. Je gevraagd hoe de relatie met je vader momenteel is, verklaar je dat het moeilijk te zeggen is, omdat je hem maar eens om de week of twee hoort, maar je mist je familie (CG p.6-7). Je gevraagd of je broer op de hoogte was van de video, vermoed je van wel omdat je broer je ook slecht bekeek (CG p. 10 en 13). Ook met je broer heb je momenteel nog contact (CG p.6-7). Zelfs indien je de naam van je familie zou hebben geschaad, zoals je beweert (CG p.10), dan is het toch een merkwaardige zet van je familie om veel geld te betalen om je naar Europa te sturen, in de hoop dat je onderweg het leven zou laten.

Hoe dan ook, dient er te worden geconcludeerd dat de compromitterende video niet de reden kan zijn waarvoor je vader je haatte en besloot je naar Europa te verbannen, aangezien hij niet op de hoogte is van de video. Je maakt ook helemaal niet duidelijk wie van je familie dan wel op de hoogte zou zijn. Je verklaringen terzake variëren van “ieder familielid was op de hoogte” tot “ik denk dat J. (...) (kozijn van vader) op de hoogte was want daarom sloot hij twee deuren voor mij” (CG p.13), tot “iedereen in de wijk wist ervan en zelfs op school was het bekend” (CG p.10), waarbij je naar het “incident” verwijst. Op een ander moment verklaar je dan weer dat J. (...) de twee deuren voor je sloot na het incident met M. (...), toen je in het politiebureau belandde (CG p.15). Je gevraagd naar de familieleden die op de hoogte waren van de video, verwijst je naar je verwanten (CG p.13). Je gevraagd of die dan helemaal niets hebben gezegd tegen je vader, wat toch mag verbazen, zeg je dat het hoofd van de familie niet op de hoogte is, maar wel de verre verwanten, of de jongeren, of de kozijnen van je vader, met name J. (...) (CG p.13). Echter, het is toch heel weinig aannemelijk dat indien de video van jou en A. (...) bekend zou zijn bij een grote groep mensen uit je familiale omgeving, dat jouw vader hiervan nooit iets zou hebben opgevangen (CG p.13), temeer daar je verklaart dat je vader je sloeg en slecht behandelde omdat hij geruchten en slechte zaken over jou hoorde in de wijk.

Je verklaringen zijn op sommige momenten warrig en weinig coherent en het is niet evident om uit je verklaringen te begrijpen wat er werkelijk speelde tussen je vader en je familie, maar je maakt in ieder

geval niet aannemelijk dat de video aan de basis ligt van de door jouw geschetste problemen met je familie.

Over die video zelf moeten er eveneens ernstige bedenkingen worden gemaakt. Zoals bovenstaand reeds uiteengezet, wordt de geloofwaardigheid van dit element ernstig onder druk gezet door het feit dat je er bij DVZ niets over vertelde, terwijl het een essentieel onderwerp is van je verklaringen ten aanzien van het CG. Bovendien zijn je verklaringen over deze video onvoldoende overtuigend. Nog rekening gehouden met het feit dat je niet kan en/of wenst mee te delen wat er concreet is gebeurd tussen jou en A. (...) en je enkel in zeer vage bewoordingen spreekt over "slechte dingen", waarbij je slechts op expliciete vraag aangeeft, dat je hiermee "verkrachting" bedoelt (CG p.15), is de manier waarop de video tot stand zou zijn gekomen bevreemdend. Nog los van de technische uitleg die je hierover geeft, namelijk dat je niet wist dat een pc ook een camera kon hebben, dat je dacht dat het jullie reflexie was op het scherm (CG 11), is het niet geloofwaardig dat A. (...) de video, waarmee hij dus ook zichzelf exposeerde, aan verschillende mensen en vrienden van de eigen woonwijk zou tonen. Je hierop gewezen, verklaar je dat A. (...) heel handig was met de pc en zichzelf zou verstoppen, dat je een foto zag waarin enkel jij was te zien en de "slechte dingen" (CG p.12). Er werd je erop gewezen dat het bewerken van een foto toch iets helemaal anders is dan het bewerken van een video. Zelfs indien A. (...) zo handig was met pc dat hij in een video waarbij twee personen seksuele handelingen stellen zichzelf wist te "verstoppen", zoals je verklaart, dan nog is het –zeker binnen de Afghaanse culturele context- niet aannemelijk dat hij de video waarin hij zelf figureerde zou tonen aan verschillende mensen. Je stelt immers dat de mensen wisten dat A. (...) en I. (...) een video hadden (CG p.12). Je erop gewezen dat A. (...) zich toch ook exposeert als hij die video aan verschillende mensen toont, zeg je dat hij zich voorstelde als "de grotere persoon", dat de slechte dingen gebeurden met jou en niet met hem, dat de video voor hem niet belangrijk was, dat hij enkel jou wilde treffen (CG p.12). Echter, gezien de zwaarwichtigheid én strafbaarheid van seksuele handelingen tussen twee personen van hetzelfde geslacht, die absoluut verboden zijn binnen de Afghaanse wetgeving, zowel volgens het strafwetboek als volgens de Sharia, alsook de culturele gevoeligheid van dit onderwerp, is het niet geloofwaardig dat A. (...) zichzelf in de schijnwerpers zou zetten met een video van hem en jou. Immers, binnen de wetgeving is zowel diegene die de handelingen stelt, als diegene die ze ondergaat strafbaar, en dit is zeker het geval wanneer de betrokkene een minderjarige is, zoals het voor jou het geval was (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Dit gezegd zijnde komen we bij het tweede incident dat de aanleiding zou zijn geweest voor de slechte behandeling vanwege je familie, zijnde het incident met M. (...) en S. (...). Je verklaart dat A. (...) de video heeft getoond aan verschillende mensen waaronder M. (...), die omwille van die reden ook slechte dingen met jou heeft gedaan (CG p.12 en p.14). Echter, uit het bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat er weinig geloof kan worden gehecht aan je verklaringen over het bestaan en/of verspreiding van deze video. Je verklaart dat op een dag M. (...) je heeft meegenomen, onder het voorwendsel een vlieger te gaan kopen. Hij bracht je naar een huis waar ook S. (...) en Sh. (...) aanwezig waren. Je kende hen want ze waren, evenals M. (...), leden van de bokscub (CG p.14). Ze stonden in de wijk bekend als "slechte mensen" (CG p.14). Ze verwezen, naar jou en A. (...) en zeiden dat je een slechte kerel was. Je verklaart dat zowel M. (...) als S. (...) slechte dingen hebben gedaan (CG p.14-15). Of en hoe je familie hiervan op de hoogte is, maak je nauwelijks duidelijk aangezien je verklaringen terzake niet coherent en op bepaalde punten tegenstrijdig zijn.

Je gevraagd of je familie op de hoogte is wat er gebeurde met M. (...), ontken je dit (CG p.15) maar zeg je wel dat toen jullie op het politiebureau waren M. (...) aan de politie zou hebben gezegd dat "jij dit al eens deed met hem" (CG p.15). Gezien de strafbaarheid van de feiten is het opvallend dat M. (...) aan de politie zou toegeven dat er seksuele handelingen waren geweest tussen hem en jou, een minderjarige bovendien. Je spontane relaas over het incident waarbij M. (...) en jij op het politiebureau belandden, is moeilijk te volgen (CG p.9-10). Je verklaart dat op een dag M. (...) en S. (...) met een motor aan de school stonden. M. (...) zei dat hij je thuis zou brengen, maar je wilde niet met hem meegaan en weigerde. Toen M. (...) je bij de hand greep, begon je te huilen. Dit werd gezien door jongens die van de school kwamen, ook door K. (...), die vroeg wat er gebeurde (CG p.9). Om bevestiging gevraagd of K. (...) dan ook een leerling was, ontken je dit en zeg je dat hij in de straat was, dat hij je kende omdat je van dezelfde wijk bent (CG p. 15). Er ontstond een woordenwisseling tussen K. (...) en M. (...), die zei dat hij zich niet moest moeien, waarop K. (...) de politie zou hebben gebeld. Je verklaart dat op het moment dat de politie kwam, S. (...) met de motor wegging en M. (...) werd meegenomen en in de gevangenis werd gestoken (CG p.10). Hierbij dient toch te worden vastgesteld dat het weinig overtuigend is dat K. (...) de politie zou bellen naar aanleiding van het door jou geschetste incident, of in je eigen bewoordingen "omdat je huilde" (CG p.15). Hierbij dient toch te worden opgemerkt dat het binnen de Afghaanse context weinig waarschijnlijk is dat de politie onmiddellijk zou reageren naar aanleiding van het door jou geschetste dispuut. Hoewel je spreekt van een poging tot kidnapping (CG p.16), blijkt dit toch niet uit de feiten. Je was een jongen van vijftien jaar, er waren mensen rond jou die getuige waren van het gebeurde en al

zeker één betrokken persoon, zijnde K. (...). Dat M. (...) zou blijven insisteren dat je met hem mee moest is opmerkelijk. Vervolgens, nog aangenomen dat je de feiten juist voorstelt én de politie daadwerkelijk kwam, is het weinig aannemelijk dat S. (...) wél met de motor zou vertrekken, maar M. (...) zou blijven staan. Je gevraagd of M. (...) dan ook niet wegrende, antwoordde je "nee, waarheen zou die moeten rennen, hij is van mijn straat", wat in de gegeven context een vreemd antwoord is.

Indien je effectief op het politiebureau zou zijn beland samen met M. (...), wat toch niet overtuigend is, dan is het raden naar de werkelijke redenen hiervoor. Indien het zou gaan om een "poging tot kidnapping" (CG p.16), dan is het niet begrijpelijk dat je vader geen klacht zou indienen (CG p.16). Evenmin is het geloofwaardig dat M. (...) tegenover de politie zou spreken over eerdere seksuele zaken in verband met jou (CG p.15), en al zeker niet omdat jij verklaarde hierin het slachtoffer te zijn. Je gevraagd of iemand van je verwanten op de hoogte was van wat M. (...) en S. (...) met jou hadden gedaan, bevestig je dit in eerste instantie en stel je dat "toen je vader en J. (...) naar de politie kwamen, hij te weten kwam over de situatie en hoe de andere mensen wisten van de situatie" (CG p.16). Je verklaringen zijn dermate vaag en in mist gehuld dat je uitleg niet begrijpen is.

Immers, op deze hele context doorgevraagd, zeg je uiteindelijk dat je vader niet op de hoogte was van de verkrachting door M. (...) (CG p.16), maar dat hij het "aanvoelde" om welke reden M. (...) je had willen meenemen, namelijk omdat het de slechte jongens van de buurt waren (CG p.16). Het zou om die reden zijn dat je vader en zijn kozijn J. (...) besloten om de zaak te laten vallen omdat het binnen jullie cultuur een kwalijke zaak is (CG p.16).

Uit het bovenstaande blijkt dat je niet aannemelijk maakt dat je familie op de hoogte is van wat er gebeurde tussen jou en A. (...) en M. (...) en S. (...). Of je daadwerkelijk werd verkracht, valt door het CGVS niet te beoordelen aangezien je er zelf niet over kan of wenst te spreken. In ieder geval zijn je verklaringen wat de context errond betreft, de beweerde video en het feit dat je daardoor ook door M. (...) en S. (...) werd gebruikt, onvoldoende overtuigend. Voortgaande op je relaas lijkt het aannemelijk dat je hier in België hulp zou zoeken om de door jou beweerde ervaringen te verwerken. Je hiernaar gevraagd, antwoord je naast de kwestie en begin je over een jongen van je eigen regio die op de hoogte zou zijn van jou (CG p.17).

Je verklaart dat het incident op het politiekantoor het beginpunt was van wat je omschrijft als "de eerste dag van het laatste oordeel" (CG p.10). Je zegt hierover: "Toen mijn familie over het incident kwam te hebben, verboden ze me twee deuren, ik mocht maar langs één deur binnen en buiten gaan en ze keken op een slechte manier naar mij, de hele buurt was op de hoogte van het incident en ze keken naar mij op een slechte manier, zelfs op school toen M. (...) naar school kwamen en de jongens zagen mij, ze kwamen het te weten over het incident, mijn naam was geruïneerd". Echter, men dient zich hier toch af te vragen wat het "incident" is waarvan je spreekt. Immers, aangezien niemand van je familie iets weet over de beweerde verkrachting en zeker je vader niet, kan het incident enkel betrekking hebben op het feit dat je op het politiekantoor bent beland.

Aangezien je samen met M. (...), die een slechte naam heeft, bij de politie zou zijn beland, is het duidelijk dat je vader en zijn kozijn J. (...), je wilden controleren, straffen en disciplineren. Je verklaart dat je vader je sloeg, alsook je oom je sloeg omdat je je mooi had gemaakt voor Eid, dat andere familieleden je sloegen en met stenen gooiden, dat iedereen je met een slecht oog bekeek en je niet meer buiten kon gaan (CG p.10). Hierbij dient toch te worden vastgesteld dat je familie zich baseerde op "geruchten" in de buurt aangezien je niet aannemelijk maakt dat iemand daadwerkelijk op de hoogte is. Wat die geruchten waren, maak je onvoldoende aannemelijk, zoals bovenstaand aangetoond. Nog aangenomen dat geruchten over je gedrag, aanleiding gaven tot een hardvochtige reactie van je vader en je familie, maak je niet aannemelijk dat je familie je in principe wilde doden en ze jou naar Europa hebben gestuurd omdat ze van je af wilden.

In het licht van al het voorgaande toon je niet aan dat je nood hebt aan internationale bescherming.

Verder dient ook te worden vastgesteld dat je geen enkel document neerlegt ter staving van identiteit en deze van je familie. Je FB –profiel dat op het moment van je persoonlijk onderhoud nog existeerde (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) heb je op een later moment verwijderd.

Tot slot, aangaande de opmerkingen van je voogd na het persoonlijk onderhoud per mail dd. 07/02/2022 waarin zij haar twijfels uitte over de tolk en de vertaling, dient te worden vastgesteld dat dit geen neerslag vond in de opmerkingen gemaakt bij de copie van het verslag per mail dd. 17/02/2022 die minimaal waren en niet van invloed zijn op de essentie van bovenstaande beslissing (zie beide mails aanwezig in het administratieve dossier). Rekening werd wel gehouden met de correctie over je leeftijd toen het incident met A. (...) zich zou hebben voorgedaan. Ten aanzien van het CG verklaarde je dat je 13 of 14 jaar was toen dit gebeurde (CG p.11). In de opmerkingen bij het verslag liet je optekenen dat je 12 of 13 jaar hebt gezegd (zie mail met opmerkingen dd.17/02/22, aanwezig in het administratieve dossier). Toch dient erop te worden gewezen dat je wellicht eerder 14 jaar was, aangezien je verklaarde dat dit incident gebeurde ongeveer een jaar voor je vertrek uit Afghanistan (CG p.11). Je verliet Afghanistan in april 2019 (zie vragenlijst DVZ vraag 33) toen je dus bijna 15 jaar was.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers

terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Net zomin laat je na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er ten aanzien van jou omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het

dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door

het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid”*. Tevens meent zij dat er sprake is van een *“kennelijke beoordelingsfout”*.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze voormelde artikels zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikels zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

2.2.2. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden, als niet-begeleide minderjarige, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.5. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en)

en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. De Raad bemerkt in dit verband vooreerst dat verzoekende partij tot op heden geen enkel document neerlegt ter staving van haar identiteit en deze van haar familie, dit terwijl zij verklaart nog steeds in contact te staan met haar familie in Afghanistan, onder meer via Whatsapp (notities CGVS, p. 6). Evenwel komt het aan verzoekende partij toe om in de mate van het mogelijke bewijsstukken aan te brengen om haar identiteit en haar asielrelaas te staven. Echter blijkt uit niets dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om dergelijke stukken te bekomen. Het feit dat verzoekende partij haar identiteit en die van haar familie helemaal niet aantoot, ondergraaft reeds op ernstige wijze haar algemene geloofwaardigheid.

2.2.7. Verzoekende partij verklaart Afghanistan te hebben verlaten wegens problemen met haar familie nadat een aantal mannen uit de buurt 'slechte dingen' met haar hadden gedaan (notities CGVS, p. 9-10).

2.2.8. De Raad wijst er vervolgens op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas en vrees ten opzichte van haar familie. In het bijzonder wordt er door verwerende partij dienaangaande op gewezen dat, hoewel de vraag of verzoekende partij daadwerkelijk werd verkracht niet beoordeeld kan worden aangezien verzoekende partij er zelf niet over kan of wenst te spreken, hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat:

(i) verzoekende partij onaannemelijke verklaringen aflegt over de context rond de verkrachting, met name de beweerde video en het incident met M. en S., en in het bijzonder over (a) de manier waarop de video tot stand zou zijn gekomen, (b) het gedrag van haar buurman A., die de video waarin hij zelf figureerde zou hebben getoond aan verschillende mensen, (c) het incident waarbij M. en zij op het politiebureau belandden, en (d) de gang van zaken op het politiebureau, waar haar vader geen klacht indiende terwijl het nochtans zou zijn gegaan om een 'poging tot kidnapping' en voorts M. aan de politie zou hebben toegegeven dat er seksuele handelingen waren geweest tussen hen;

(ii) zij verder niet aannemelijk maakt dat haar familie daadwerkelijk op de hoogte is van wat er gebeurde tussen haar en A., M. en S., gelet op haar incoherente en tegenstrijdige verklaringen dienaangaande; en, (iii) zelfs indien wordt aangenomen dat geruchten over haar gedrag aanleiding gaven tot een hardvochtige reactie van haar vader en haar familie, *quod non* nu zij ook deze geruchten onvoldoende aannemelijk maakt, zij hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat haar familie haar in principe wilde doden en haar naar Europa stuurde omdat ze van haar af wilden.

Door verzoekende partij worden geen overtuigende argumenten bijgebracht die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat het haaks staat op elkaar dat zij enerzijds beweert dat haar vader haar haatte en haar heeft verbannen naar Europa, maar dat ze anderzijds wel nog frequent contact onderhoudt met hem, werpt verzoekende partij op dat dit een misverstand betreft en onderstreept zij dat zij nooit door haar kernfamilie (vader, moeder, broers en zussen) werd verstoten en enkel onder druk werd gezet door haar uitgebreide familie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud aanvankelijk duidelijk verklaarde dat zowel haar vader als haar oom haar sloegen wegens hetgeen er gebeurd was en dat ze haar eigenlijk wilden doden doch dit niet deden omdat ze dan verantwoording zouden moeten afleggen (notities CGVS, p. 10). Daarom zouden ze besloten hebben haar naar Europa te sturen in de hoop dat zij dit niet zou overleven (notities CGVS, p. 10). Ook haar broer zou slecht hebben gekeken naar haar (notities CGVS, p. 10). Vervolgens stelt zij nog eens expliciet dat ieder familielid van de video wist en haar dood wilde (notities CGVS, p. 11). In het licht van deze aanvankelijke verklaringen, die niet voor interpretatie vatbaar zijn, is het wel degelijk uiterst bevreemdend dat zij nog regelmatig contact heeft met haar vader (notities CGVS, p. 6).

Daar waar verzoekende partij voorts stelt te denken dat haar vader niet op de hoogte is van de video en de verkrachting aangezien hij hiervan nooit iets heeft gezegd, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van één versie van haar verklaringen niet van aard is afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen omtrent wie van haar familie op de hoogte is van de video. In het bijzonder gaat verzoekende partij hiermee voorbij aan het gegeven dat zij aanvankelijk tijdens haar persoonlijk onderhoud expliciet verklaarde dat ieder familielid op de hoogte was van de video en dat ze haar allemaal wilden doden (notities CGVS, p 11). Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog de pertinente bemerking gemaakt dat het overigens onaannemelijk is dat indien de video van haar en A. bekend zou zijn bij een grote groep mensen uit haar familiale omgeving, haar vader hiervan nooit iets zou hebben opgevangen, temeer daar zij verklaart dat haar vader haar sloeg en slecht behandelde omdat hij geruchten en slechte zaken over haar hoorde in de wijk.

Verder biedt de uitleg van verzoekende partij dat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd niet in detail te treden geen afdoende verschoning voor het feit dat zij er niets vertelde over de compromitterende video. Immers kan zij deze video bezwaarlijk afdoen als een “detail”, aangezien uit haar latere verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat deze video het belangrijkste element is waarop haar vrees voor haar familie is gebaseerd.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij voor het overige, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkungen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.9. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas.

In zoverre verzoekende partij nog een vrees aanvoert voor de taliban wegens haar verkrachting – zij verwijst naar de sinds de machtsovername verslechterde situatie voor individuen die seksuele relaties hebben met een persoon van hetzelfde geslacht – wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Immers dient erop te worden gewezen dat, zelfs indien de verkrachting wordt aangenomen, *quod non* nu dit onvoldoende is aangetoond, uit het voorgaande hoe dan ook is gebleken dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar familie hiervan op de hoogte kwam en dat dit de reden was van haar vertrek uit Afghanistan. Derhalve blijkt evenmin ergens uit dat de taliban hiervan op de hoogte zijn.

2.2.10. Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging, stellende dat zij wegens haar “*jarenlange verblijf in Europa*” als ‘ongelovige’ zal worden beschouwd door de taliban. In haar aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) verwijst verzoekende partij in dit verband nog naar de Nansen-nota “*Afghanistan: kwaliteit van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming*” van 18 oktober 2022. Tevens benadrukt zij dat zij de normen en waarden van de Belgische maatschappij heeft aanvaard en van haar vrijheid geniet. Zij stelt dat zij “*de taal zeer goed spreekt en zich altijd zeer goed gedragen heeft*”. Als bijlage bij haar aanvullende nota voegt zij ter staving van haar beweerde verwestering een attest van haar deelname aan “*opération été solidaire*” (bijlage 1), arbeidsovereenkomsten (bijlagen 2 en 3), een sociaal rapport (bijlage 4), een attest van het Sint-Jozef Instituut (bijlage 5) en een attest van de heer P. (bijlage 6).

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De bijgebrachte kritische nota van Nansen d.d. 18 oktober 2022 doet hierover niet anders denken. De Raad benadrukt dat, mede gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij per aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7), er thans wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoekende partij en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Te dezen benadrukt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij Afghanistan verliet voor de machtsovername door de taliban, zodat zij de machtsovername door de taliban niet heeft meegemaakt. Zij hekelt dat haar desondanks tijdens het persoonlijk onderhoud geen specifieke vragen werden gesteld over haar gedragingen, haar conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van het verblijf in een westers land of haar zichtbaarheid.

De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 3 februari 2022 – dus ruim na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 – werd gehoord door het Commissariaat-generaal. Er dient te worden benadrukt dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen. Hoewel haar geen specifieke vragen werden gesteld over haar gedragingen, haar conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van haar verblijf in een westers land of haar zichtbaarheid, belette dit verzoekende partij niet om daarover verklaringen af te leggen die zij nuttig achtte. Daarenboven wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij over haar gedragingen, haar conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van haar verblijf in een westers land of haar zichtbaarheid tevens in haar verzoekschrift, via een aanvullende nota of ter terechtzitting bijkomende verklaringen kon afleggen.

De Raad stelt echter vast dat door verzoekende partij niet de minste concrete informatie wordt bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit het enkele gegeven dat verzoekende partij ongeveer vier jaar geleden (in april 2019) op veertienjarige leeftijd Afghanistan verliet en ondertussen ongeveer drie jaar in België verblijft (sinds september 2020) kan op zich niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat zij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Met een loutere verwijzing naar haar verblijf in België toont zij geenszins *in concreto* aan dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. De Raad onderstreept hierbij dat verzoekende partij tot haar veertien jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat zij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die Afghanistan ongeveer vier jaar geleden verliet, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dit geldt des te meer nu zij volgens haar verklaringen nog een netwerk in haar regio van herkomst heeft waarmee zij nog contact heeft (notities CGVS, p. 6). Tevens blijkt dat verzoekende partij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtu en aanduidt moslim te zijn.

Waar verzoekende partij in haar aanvullende nota zonder enige verdere duiding, laat staan staving, stelt dat zij de normen en waarden van de Belgische maatschappij heeft aanvaard en van haar vrijheid geniet, brengt zij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat haar verblijf in België zich in haar hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen toe. Uit de door haar bij haar aanvullende nota gevoegde stukken kan zulks geenszins worden afgeleid. De bijgebrachte getuigenissen, attesten en arbeidsovereenkomsten tonen hoogstens aan dat verzoekende partij inspanningen levert om zich in België te integreren alsook sociaal en behulpzaam is, doch tonen *an sich* niet aan dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Zij het overigens nog bemerkt dat uit het attest van het Sint-Jozef Instituut blijkt dat verzoekende partij er optrad als ambassadeur van Afghanistan tijdens de multiculturele dagen en hierbij uitleg gaf over de Afgaanse keuken, geografie en gewoontes. Dat verzoekende partij vervreemd zou zijn van (de waarden en normen van) haar land van herkomst, kan dan ook bezwaarlijk worden aangenomen.

Daar waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij uit een zeer conservatief milieu afkomstig is, bemerkt de Raad dat dit slechts een loutere bewering betreft die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en ook niet verder *in concreto* wordt toegelicht. Zij het hierbij bovendien herhaald dat verzoekende partij zelfs niet het minste bewijs bijbrengt van haar identiteit en de identiteit van haar familie *an sich*, laat staan dat zij zou aantonen uit een conservatief milieu afkomstig te zijn. Bovendien herhaalt de Raad dat nergens uit blijkt dat verzoekende partij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afgaanse maatschappij. De omstandigheid dat verzoekende partij afkomstig zou zijn uit een conservatief milieu, is, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich niet voldoende om een risico bij terugkeer in haar hoofde vast te stellen.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd en/of als 'ongelovige' zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Daar waar in de aanvullende nota van verzoekende partij nog gewezen wordt op het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er evenwel op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in haar aanvullende nota louter te citeren uit persberichten aangaande de strikte toepassing van de *sharia* door de taliban, zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielaanvraag en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.2.11. Nog daargelaten dat verzoekende partij blijkens haar verklaringen in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer (notities CGVS, p. 6-7), dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt

gemotiveerd in de bestreden beslissing, de preciaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7), aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7), dewelke deels dezelfde is dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige preciaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de voorliggende informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.2.12. Waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift en haar aanvullende nota nog verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad erop dat de aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Een verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij de verzoeker zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken, alwaar verzoekende partij evenwel in gebreke blijft. Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.2.13. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.2.14. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Immers haalt zij in haar verzoekschrift slechts informatie aan die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan in de aanloop naar en ten tijde van de machtsovername door de taliban in augustus 2021, waarmee zij echter voorbijgaat aan bovenstaande pertinente bevindingen waaruit een stabielere veiligheidssituatie blijkt sinds de machtsovername door de taliban.

Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ten slotte merkt de Raad nog op dat er *in casu* evenmin concrete elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 3 februari 2022 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtu en bijgestaan door haar advocaat alsook haar voogd. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.17. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen kennelijke beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.18. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT